гребаха Гроздана. Нѣмаше сили. Градоносенъ облакъ се разрази и унищожи всичко около нея. Всички надежди рухнаха. Радостьта се обърна въ скръбь. Слънцето угасна. Марча знаеше, че съ плачъ нищо не се постига, но така ѝ бѣше по-леко. Въ стаята влѣзна Ангелъ. Той идваше отъ училище. Сега бѣше по-веселъ отъ вчера. Майка му го прегърна.

— Гладенъ ли си Ангелчо? — попита тя като избърсваше сълзитѣ си отъ края на черната забрадка. Устнитѣ на Ангелъ затрепераха. Нѣщо политна отъ вѫтре, обърна се на топка и засѣдна въ гърлото му. Той — изхлипа.

— Недей, мамино, недей, — и Марча го притисна до себе си.

— Тѣзи пари ми даде учителя.

Ангелчо спусна 5 лв. въ рѫката на майка си.

— Даде ми ги да закуся, но азъ ги нося тебе. Нали татко е казалъ, когато порастна да те гледамъ.

— Така, мило, така. Марча прегърна Ангела. Сълзи отново бликнаха въ очитѣ ѝ. — Мама за тебе ще живѣе! . . .

На вратата се почука. Марча ги отвори. Предъ нея застана Маринъ, младъ момъкъ отъ селото.

— Марчо, — заговори той, — азъ съмъ председатель на нашето читалище. Бай Грозданъ, най-дейния членъ, изгубихме. Сега трѣбва да гледаме живитѣ. Ангелъ е негово дете. На последното читалищно събрание бай Грозданъ каза: „Ние започнахме късно, но имаме деца. Мой Ангелъ се учи. Той ще бѫде мой наследникъ. Ще работимъ чрезъ читалището за нашата просвѣта. Ще създадемъ и кооперация, за да намалимъ нашата немотия. Въ гласътъ на Марина напираше скръбь.

Бай Грозданъ е заслужилъ много. Читалищната управа въ вчерашното заседание единодушно отпусна на Ангелчо 350 лв. Ангелъ не трѣбва да напусне училището. Той е наследникъ на бай Грозданъ. Ангелъ ще трѣбва да бѫде утрешния нашъ читалищенъ деецъ на мѣстото на своя добъръ баща. Маринъ даде паритѣ на Марча. Последната до сега стоеше съ наведена глава и хълцаше. Но това неочаквано внимание на Маринъ я разтърси отново. Тя опрѣ рѫце върху раменетѣ му, отпусна глава на неговитѣ гърди и зави като раненъ звѣръ. Ангелъ скри лице въ сламената възглавница и зарида неудържимо!! . . .

Маринъ излѣзна. Марча се поуспокои. Седна въ кревата, прегърна Ангела, прекара мокра длань по пламналото му чело.

— Баща ти, мило дете, — тихо презъ сълзи заговори тя, — баща ти си отиде. Ти да съ ми живъ. Ти ще пораснешъ, ще бѫдешъ като баща си, нали милото ми?

— Да, презъ сълзи каза Ангелъ. Майката и синътъ се прегърнаха. Читалището бѣше единичната звездица на тѣхния мраченъ хоризонтъ. То имъ стопли душата.

— Татко е обичалъ читалището, затова и то му отпусна пари, нали мамо? — попита Ангелъ.

— Така, така милото ми. Ти си башинъ наследникъ. Ти си моя утѣха. Марча хвана рѫчичката на Ангела и го поведе презъ вратата.

гр. Трънъ, 6. I. 1938 год.

Сотиръ М. Тодоровъ

ЗНАЕТЕ ЛИ, че нѣма месецъ презъ годината, въ който да не се жъне нѣкжде по свѣта?

Презъ **януарий** жънатъ въ Австралия, Нова Зеландия и въ часть отъ Чили и Аржентина;

Презъ **февруарий** се жъне въ Горенъ Египетъ и въ Индия;

Презъ **мартъ** — въ Доленъ Египетъ;

Презъ **априлъ** — въ Персия, о-въ Кипъръ, о-въ Куба и въ Мексико;

Презъ **май** — въ Алжиръ, Срѣдна Азия, Мароко, Япония и Китай, също и въ Тексасъ и Флорида.

Презъ **юний** — у насъ и въ останалитѣ крайдунавски държави, също и въ: Гърция, Унгария, Южна Русия, Италия, Испания, Португалия, Южна Франция и въ Съединенитѣ Щати;

Презъ **юлий** — въ Южна Германия, Австрия Сев. Франция, Швейцария, Срѣдна Русия, Полша, Англия и въ северната часть на Съединенитѣ Щати;

Презъ **августъ** — Северна Германия, Холандия, Белгия, Северна Англия и въ Северна Америка;

Презъ **септемврий** — въ Северна Русия, Швеция, Норвегия и Шотландия; въ умѣренитѣ страни се бере царевицата;

Презъ **октомврий** — въ Северна Шотландия;

Презъ **ноемврий** — въ Перу и Северна Австралия;

Презъ **декемврий** — въ Южна Африка и Задна Индия.

Съобщава: **Симеонъ Мариновъ**

Ако не сте изплатители абонамента си и получите разписка по пощата, а въ момента не разполагате съ нужната сума — кажете на раздавача кога да Ви я предяви втори пѫть.